

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19710/2022
26.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, др Илије Зиндовића, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обојица из ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., против тужених ВВ из села ..., општина ..., ГГ, ДД и ЂЂ, сви из села ... чији је заједнички пуномоћник Дејан Гајић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2650/21 од 19.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2650/21 од 19.10.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2650/21 од 19.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2650/21 од 19.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 2068/20 од 15.03.2021. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да су тужиоци на заједничкој имовини на уделу од 1/2, коју је стекла у браку њихова пок. мајка ЕЕ са њиховим пок. оцем ЖЖ, сувласници са уделима од по 1/4, односно од по 1/8 идеалног дела непокретности ближе описаних у изреци првостепене пресуде и обавезани тужиоци да туженима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.055.625,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужилаца, као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев да се утврди да су тужиоци на заједничкој имовини на уделу од 1/2, коју је стекла у браку њихова пок. мајка са њиховим пок. оцем, сувласници са уделима од по 1/4 односно од по 1/8 идеалног дела непокретности ближе описаних у изреци првостепене пресуде. Ово због тога што је применом одредби материјалног права из Породичног закона, цитираних у образложењу првостепене пресуде, утврђено да су предметне непокретности посебна имовина оца тужилаца и туженог ВВ, односно деде тужених ГГ, ДД и ЂЂ, сада пок. ЖЖ, коју је стекао уговорима о поклону закљученим са својим оцем пок. ЗЗ као поклонодавцем, куповином и изградњом непокретности од новца који му је из иностранства као поклон слао отац пок. ЗЗ и наслеђивањем иза смрти свог оца пок. ЗЗ, а да тужиоци применом правила о терету доказивања нису доказали да је та посебна имовина увећана током заједнице живота њихових родитеља нити предложили доказе на околност колико је њихова мајка допринела стицању односно увећању вредности те имовине, тим пре што је највећи део непокретности стечен након престанка њихове брачне заједнице.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужиоци нису уз ревизију доставили правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињенично правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије.

Из изведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.03.2014. године. Вредност предмета спора је 3.590.009,51 динара. На дан подношења тужбе, 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије, износио 115,8608 динара, па вредност предмета спора представља динарску противвредност 30.985,54 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**